

νίκης στέφανον», κατέλιπε εις την γην το όνομα του και την ζωήν του αιιμνημόνευτον και αξιομακάριστον και, εις πάντας τους αιώνας έχει την ευγνωμοσύνην του χριστιανισμού, αντίθετα προς το κακόν όνομα που άφησαν προκάτοχοί του, οι Νέρωνες, οι Τραϊανοί και οι Διοκλητιανοί και άλλοι.

Και ωφέλησε τον χριστιανισμόν ο Κωνσταντίνος. Μόλις μετά την νίκην του κατά εχθρών ποικίλων — και την οποίαν νίκην απέδωσεν εις τον Χριστόν — οπόταν κατέστη μονοκράτωρ εις το απέραντον ρωμαϊκόν κράτος, εκήρυξεν ανεξιθρησκείαν εις το κράτος του, διέταξε, γενικήν κατάπαυσιν των διωγμών, και έδειξε παντοιοτρόπως την εύνοιάν του προς τους χριστιανούς ενεθάρρυνε την μητέρα του να μεταθή εις τους τόπους «ου έστησαν οι πόδες του Κυρίου» και την εφωδίασεν με τα αναγκαία χρήματα και τα αναγκαία μέσα ώστε κατόπιν επίπωνων προσπαθειών να ανεύρη τον τίμιον Σταυρόν. Η οποία μητέρα του κατά την επιστροφήν της προς τα αυτοκρατορικά ανάκτορα διήλθε και εκ της Κύπρου, όπου και μέχρι σήμερον επιδεικνυνται τα διάφορα αφιερώματα εις διάφορους τόπους τα οποία άφησε κατά την διέλευσίν της. Από τα πρώτα χρόνια της αυτοκρατορίας του μετέφερε την έδραν και τον αυτοκρατορικών θρόνον του εις το Βυζάντιον, το οποίον ο ίδιος ονόμασε μετά της νέας πόλεως την οποίαν έκτισε Νέαν Ρώμην, την οποίαν ανέθεσεν υπό την προστασίαν της Υπεραγίας Θεοτόκου, και την οποία ο λαός προς τιμήν του ονόμασε Κωνσταντινούπολιν. Η οποία πόλις των πόθων και ονειρών μας και εις την οποίαν πόλιν ανεπτύχθη ο υπερχιλιετής βυζαντινός πολιτισμός που καθ' ολοκληρίαν ωφείλετο η κατίσχυσις αυτού του πολιτισμού εις την χριστιανικήν

θρησκείαν. Ο Κωνσταντίνος και όταν ο χριστιανισμός διεσαλεύθη υπό της αιρέσεως του Αρειανισμού, συνεκάλεσε τω 325, εις την Νίκαιαν της Βιθυνίας την Α' Οικουμενικήν Σύνοδον, η οποία συνοδικώς κατέδικασε τον αιρεσιάρχην τούτον ο οποίος υπήρξε νέος Ιούδας δια την χριστιανική πίστιν.

Εις την δύσιν της επιγειού ζωής του ευρισκόμενος, εδέχθη και το χριστιανικό βάπτισμα εις την Νικομήδεια, κατ' άλλους δε εις την Ρώμην υπό τινος ιερέως ονόματι Σιλβέστρου. Ολίγον αργότερα εκοιμήθη, και ήνοιξε τους οφθαλμούς του εις την αιωνίαν χαράν του ουρανού. Το σεπτόν λείψανόν του ετάφη εις τον υπ' αυτού ανεγερθέντα ιερόν ναόν των Αποστόλων εις την Κωνσταντινούπολιν. Η λάρναξ η οποία περιείχε το πάνσεπτον σώμα του υπήρξε τότε «βρύσις ιαμάτων» κατά τον υμνωδόν της μνήμης του (δοξαστικόν των αποστίχων της εορτής του κατά τον εσπερινόν).

Εις τους ουρανούς, και ο Κωνσταντίνος και η μακαρία Ελένη η μητέρα του απέλαβον τον της νίκης στέφανον, υπό της ιστορίας εκλήθη ο Κωνσταντίνος μέγας, ως και υπό της εκκλησίας, η οποία εκκλησία τον τιμά επίσης ως ισαπόστολον μετά της μητέρας του, και τους θεωρεί αμφοτέρους ως θεοστέπτους βασιλείς. Εις την απόλαυσιν των αγαθών της ουρανίου βασιλείας ενθυμούνται και ημάς. Και δέονται και ημείς να γίνωμεν μέτοχοι αυτής της βασιλείας και θα γίνωμεν μέτοχοι εάν και ημείς δεν γινώμεθα «απαθείς» — αλλά πρόθυμοι ακόλουθοι — των ουρανίων οπτασιών αι οποίαι διαφοροτρόπως παρουσιάζονται και δι' ημάς ως κλήσεις Θεού δια την σωτηρίαν μας την αληθινήν.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΜΕΝΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΙ

Κορφολόγησαν όλους τους ανθόκηπους
και δεν απόμειναν λουλούδια άξια
να πλέξω ένα στεφάνι της άνοιξης.
Δένω κι' εγώ το χρώμα με την αρμονία
να καλύψω το κενό.

Πού να τη θρω και στη μορφή την πρωτοτυπία
με τούτο το σχήμα της στεφάνης
που δεν αφήνει καθόλου περιθώρια.
Συχώραμε, Άνοιξη.

Τάκης Νικολαΐδης